

nument de *Rocallaura*: potser referint-se al santuari del Tallat que avui està en ruïnes, i llavors ja podia amenaçar caure-hi.

MENCIONS ANT. 1195: *Rochalaura* (*Cart. de Poble*, p. 130); 1218: «in castro de *Olmellis* et in castro de *Barbencio* et de *Roca laura*» (MiretS., *Templ.*, 313); 1227: «Bernardus Berengarii, capellani eccl. *Rochalaurae* et *Beltayl*», signa el § 403 de la *C. d. p.* de Font Rius (II, 695.2f.), orig. perdut, però traslladat l'a. 1297 per Joan Saltó, notari i pàrroc de *Rocallaura* i Belltall (ib., 694.4f); 1251: «Espluga jussana, Belltall y *Rocallaura*» (MiretS., *Templ.*, p. 200); 1261: «en Espluga sobirana y jussana, Guardia, Belltall, Passanant, Conesa, Segura y *Rocallaura*» (Miret, *o. c.*, 201); 1359: *Rocha Laura* (*CoDoACA* XII, 40); 1512: «un resident de Stes. Creus, retirat a *Rocallaura* reparteix camps de *Savallà*» (Font., *o. c.*, p. 751).

Amb caràcter secundari passa a NP: *En Rocallaura*, a Morella, a. 1443, en el *Capbreu* Milian, f° 91r.

Acabarem d'assegurar-nos de la formació d'aquest nom comparant amb els següents. En Terres d'Oc tenim diversos homònims. 1) *Roquelaure*, mun. del dept. Gers, 8 k. al N. d'Auch (Polge, *Rev. Int. d'On.* XVII, 137); o dividit en 2 parts: *Roquelaure-St. Auban*, a uns 7 k. de Montferran, i l'altre a 3 k. de l'estació de Rambert. 2) *Montagne de Roquelaure*, 25 k. NE. de Rodez (Aveyron); i 3) *Roquelaure*, domaine ruiné en el Cantal (te. Sarrus) i doc. *Rocallaura* aa. 1493 i 1494 (Amé, *Di. Top.*).

Formació paral·lela o sinonímica: *Peñalabra*, massís muntanyós, cap al límit SO. de la prov. de Santander.

El 2n. membre per si sol: *Porto Lavra*, freguesia del concelho de Matosinhos, en la costa, 15 k. al N. d'O Porto i *Lavre*, 85 k. dret a l'E. de Lisboa (amb -à arabitzant). Rafael Ma. de *Labra*, senador amic del meu pare, nascut a L'Havana el 1841; cf. *Labros*, poble de 200 hab., p. jud. Molina (Guadalajara); *Labraza*, 200 hab., p. jud. Laguardia (Àlaba; LABORATIO?).

En fi, compostos amb termes orogràfics diferents: *Cuevas Labradas*, prov. Terol. I en terra cat.: *La Comallaura*, pda. munt. en el Baix Flamicell, te. de Cérvoles (prop de la Cabaneta dels Moros) (XXI, 152).

En tots aquests noms es tracta certament de penyalars o carenes, solcades de penya-segats, com el del *Tallat* de Belltall i de *Rocallaura*, o marcadets per un veta-segat, que les fa comparables a un camp llaurat.

Hi ha encara un NL valencià que per si mateix mereix aclariment etimològic, tingui o no una formació paral·lela a la del grup de topònims en examen.

N) Pla de *Mallaura*, pda. munt., un poc extensa, nom que recullo en l'enq. de Fontanars (a l'O. d'Ontinyent): és a la r. de Moixent, prop del *Conillar*, a l'O. de la Lloma del *Serrellar*, entre aquesta i la Casa del Lloc (xxxii, 12011), 2°53' × 38°18': és dalt d'un pla de serra, no molt elevat, 67 alt., que baixa a l'O., uns 100 metres, fins a la Rambla del *Focino*: tot cobert de garriga amb claps de bosc. És clar que en aquests rodals pensem en un origen aràbic, però seria difícil, ja per raons morfològiques i no existint prò-

piament arrel *lwr* ni *rwl* en àr.²

Més versemblant se'ns apareix relacionar-ho amb el *Valldaura* barceloní i berguedà; allí potser d'un VALLIS LAUREA (mig erudit). Però per què la *M*? Seria d'una forma com *Comalaura*? No ho crec, perquè en mosàrab hauria de ser *Comba* i així es fa encara més difícil acceptar una imaginada mutilació de *Co*.

La cosa més prudent és cercar-hi un terme ben arrelat en terra valenciana: *malla*, i el seu derivat *mallada*, que he detallat en els articles del *DECat* v, 397b o 350b, s. v. *mallada* i *màcula*; *malla* 'clap de vegetació diferent', *mallada* 'lloc on pernocta el bestiar'. Serà, doncs, un *Malla llaura* 'clapa de vegetació veta-segada', formació paral·lela a la de *Rocallaura*; car a Gandesa consta que *mallada* és 'lloc de reunió dels conills dins el bosc' (350b4): la mateixa circumstància a què deu alludir el nom del *Conillar* adjacent al Pla de *Mallaura*.

Així mateix observem: *Malla del Saladar*, i altres *Malles*, a l'Albufera (351a53), *Mallada del Fenollar* a Vallidigna (b4), i *Mallaplana* a La Jana (351a18).

Rocamanyó, V. *Manyó*

O) ROCAMORA. 1) Un castell que devia ser a l'Alt Empordà, no lluny de les Alberes. 1074: castrum de *Rochamora* cit. junt amb els de Requesens, Rocabertí i Fonolleses (RLR III, 208); 1087: un «*Petrus Pontius de Rocha Moura*» cit. junt amb Rabós (Colle. Moreau xxxiv, 240).

2) Prop de Torroella de Montgrí. Tinc anotat *Rocamaura* a l'Estartit (xlv, 68), però potser era forma llegida i no oïda com es pot creure (veient-ho només en xlv, 68), car fóra estrany *au* modern. I Botet vacilla en una notícia de 1115-1121: «castells de *Roca mora* y de Torroella --- de *Roca maura* y de Torroella» (*BABL* IV, 326). Però cf. *Els Maures*, supra.

3) *Rocamora*, prop de la N. Ribagorçana. Pron. *řokamóra*, enq. del terme d'Aulet (xix, 89.5). Terrado (1989) confirma allí *řokamóra*; encara que Àbadal escriu: «la vall d'Obís, amb fàcil sortida a la Noguera per sota *Rocamaura*» (*P. i R.*, p. 26).

4) *Rocamora*, a l'Ànoia, poblat de 30 hab., agre. a Argençola, 3 k. al Nord.

MENCIONS ANT. 1174: *Rochamora* (*Cart. St. Cugat* III, 56); S. XII: *Roca mora* en els docs. I i II, i *Roca maura* en el III de les llistes de parròquies vigatanes p. p. Gledavall (p. 74); 1332: «eccl. de *Rocamora*» (*Misc. Priera* II, 377); 1359: *Rocha Mora* (*CoDoACA* XII, 53).

5) *Rocamora*, gran i ant. masada, te. Sta. Perpètua de Gaià, al costat del Santuari de St. Magí de Brufaganya (exc. 90, 1982); 1168: «*Bufagranyes* et tertiam partem de *Rochmore*» (MiretS., *Templ.*, 321); 1178: també *Rocamora*, cit. a part de *Brufaganya* (ib., 122); 1359: *Rocha Mora* (*CoDoACA* XII, 37).

Paral·lels occitans. *Roquemaure*, cap de c°, amb 2000 hab., distr. de Nîmes; castell de *Rochemaure*, cap de c°, 1000 hab., distr. Privàs, Ardeche; Duc de La Salle de *Roquemaure*, erudit provençal se-